

ԷՄԻԼ ՍԱՄՍՈՆԻ ԳԱԲՐԻԵԼՅԱՆ

ԿԱՐԻՆԵ ՍԱՄՎԵԼԻԱՆՆԵ

Ազդ, գովազդ, հայտարարություններ
դիմենք «Նպարակին»:
Հեռախոսներ 22-44-26, 27-93-32

ՀԱՆՆԻՍՑԱՆ
ՀԱՆՆԻՍՑԱՆ

ուրջան

պրեզիդի նկտ

գել գնում, ապրում, աշխատում և սովորում էին այլ երկրներում, վերադառնում էին մայրտ, հողով, իսկ՝ ոչ հազվադեպ նաև գյուղաբնա հայրենաստան և իրենց պալանդը դնում հայրենիքի զարգացման գործում:

Արտագաղթի հարցը չափազանց ծանր հարց է, երբեք խոսմանը կամենել այն հնարավոր է, իհարկ լուծման բանակետ և տնտեսական և քաղաքական հանգուցալուծումների մեջ է, սակայն հարցի ծանրությունը պետք է բարդացվի անմիապես խոչընդոտներով:

Հայաստանի հարստությունը, որս հիմնադրամն պատշին հերթին իր քաղաքացիներն են, ուստի քրանց ֆիզիկական բացակայությունը չըպետք է հիմք հանդիսանա որանց իրականական բացակայության համար: Պետք է զգուշանք քրանց ֆիզիկական բացակայությունը համակշիռելով եղանակները, որպեսզի տաքություն մեջ սարող հայր ըզգա, որ ինքը պարտ է կազմում Հայաստանի, թե չէ հազվադեպ չեն լինել այլ իրավիճակները, ապակայուն, երբ հարկ կլինի մեծ համարը թափել, ապացուցելու համար մեծությունը դարձան որևէ ծիայ անհատի ազգային պատկանելությունը:

Պատկանելություն կանց չի առել, այդ թվում է ազգային տաքանջություն: Դեռ մեքը չպիտենք, թե մարդկությանը ինչպիսի Սուրբ Սրվաճյան, Ավագանուկները, Արշիլ Գորհիները, Վախթանգյաններ, Մալքյան, լենման, Աննա Ապանաներ, Ստեփան Լյուսաներ, Թոթոկիներ, Անդրի Բրտյալաներ, Վիլմա Լյուսաներ, Հարթո Սպիրոներ, Հովսեփ Փուշմաններ և այլ երեկները կարողեի հայ ժողովուրդը, և ինչպես քանց կրափի, որ ապացուցվի նրանց հայ լինելը:

Տարագաղթական յեք զգանալով ամեն ին հայ, որն այս կամ այն պատճառով տեղափոխվել է Հայաստանից, իմանալով, որ նա իրականապես առումով մնում է իր երկրի քաղաքացին և ունի իրապետություններ, և ավարտականություններ, շուտ թե ոչ երեւոչինք, այսպե հայ երեւոչինք կրեւի ետդարձն հանապարհը երեւ չլրեւի եւլ անգամ, կհմա հայր հայրկայալ:

Իսկ այժմ ին քանի խոսք, որոն հեղեղաբանապատկանություն

յատասմի թաղաքացիությանը շնորհումով փորձ մեր հայ բնակիչներին, իրական միջազմ Բրանց, ովքեր այդ զանազանում են, կարող է դառնալ ազգապահպան գործընթացը գործը լծակներով մեկը: Ի՞նչ դա կուտան: Եվ ի՞նչ դա կը տա Բրանց:

Առաջին, «երկաթաղաքացիության» շնորհումով փորձ կը կատարվի առաջին երեքներին հոգեբանական և իրավական առումով միավորել աշխարհում մեկ ցրվի կանոն, մեկ տարաբան չունեցող, սակայն մեկ հավատ, մեկ գիրք ու ցրական հոյություն, մեկ ոգի, մեկ խոսք և մեկ երգ ունեցող մեր մեր գոյություն: Միությունը ապրող և ոչ մի հայ իր մեղքով և հայտնված պատերով: Եվ մեկ իրավունք չունեցող Բրանց զբո

դարացին կույտներ պատկեր
Հայաստանի հավաքաբարե
և «մեր» և «երանք» հայերն
մերն է։ Այս ճշմարտությունը
արդեն հասկացել են Ռուսաս-
տանում, իսկ մենք շարունակ-
կում ենք այն դարձնել խոր
հղորդականային վիճարման
թյունների առարկա։ Երե զա-
վակը գնում է տնից, ծնողնե-
րը երան չեն գրկում այդ տա-
անդանը լինելու իրավունքի
անկախ երանքից, քե մե որ
տեղ է ապրում։ Իսկ ազգը որ
մի մեծ եմանքին է։ Ժաման-
ակն է, որ մենք հասկանա-
յալս ճշմարտությունը։ Ժաման-
ակն է, որ մենք շրջահայր-
ցություն տնտեսին հրեանե-
րից։ Ապստիտ, երկչաքար-
ցությունը կարող է դառնա-
հայապահպանություն կարևո-
լծակներից մեկը, գուցե ո-
ւայեման հզոր, ինչպիսին է-
զում և կրոնն են եղել մեզ հա-
մար, քայց և ոչ այնքան հա-
ջման, որ չկարողանար իր ի-
րը կատարել մեր ժողովու-
րմականորեն գործում։ Կե-
քում կամ ոչ քիչ բովոլ խոր
հղորդանքներ, որոնք ի-
դեր են խառնում ազգային հ-
մայնություն գործում, ինչպի-
սին են օրինակ դրոշը, հա-
մանաբան, պետական օրհնե-
զը և այն։ Ես հիշում եմ, որ
ինչպիսի տարիներ առաջ, Կա-

(Շատհակությունը՝ 4-րդ կտուր)

